

လရောင်တူးရင်

ချစ်ရပါသော ကြွေ

အခန်း (၁)

တိုက်ကြီးက သုံးဆောင်တွဲ နှစ်ထပ်အပြည့်...၊

ပုံစံက မခမ်းနားပါ...၊

ဒါပေမဲ့ ပန်းရင့်ရောင် အမှို န်ဆေးသားနှင့် ခေါင်မိုးနီနီက ဒဏ္ဍာရီဆန်သလိုလို...ကျက်သရေမဲ့နေသလိုလို...၊

“သုံးသောင်းဆိုတာက ခြံဧကကို ကြည့်တာနဲ့ တင် မများ တဲ့ ဈေးဆိုတာ သူဌေးသိမှာ ပါ...၊ အရိပ်ရ နှစ်ရှည်ပင်ကြီးတွေနဲ့ အလှပန်းပင်တွေ ဆိုရင်...”

“အထဲ ဝင်ကြည့်မယ်...”

“ဟာ...ကြည့်ပါ...စေ့စေ့စပ်စပ် တစ်ခန်းစီ လိုက်ပြပါမယ်...၊ တံခါးတစ်ချပ် မကျိုးဘူး...အုတ်တစ်ချပ် မပဲ့ဘူး...အထဲကို ဝင်ကြည့်ရင် သူဌေး လုံးဝ ကြိုက်သွားမှာ ပါ...”

ပွဲစားက နှစ်ယောက်စလုံး အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သည် ။

ပြီးတော့ ဝယ်လက်၏ မျက်နှာကို မကြာခဏ အကဲခတ်၍ သူတို့ချင်း မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်ကြတာလည်း ရှိသည် ။

အပေါ်တစ်ထပ်လုံးကို ကြည့်ပါ...ရှုပါ ညွှန်ပြခဲ့ပြီး တစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ...

“သူက နိုင်ငံခြားသားလား”

“မြန်မာပါ...”

အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် မျက်နှာက ရှည်သည့်ဘက်ကို ပါချင်သည်။ ။

အရပ်ကြီး မြင့်မားနေကာ မျက်မှန်နက် တပ်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မြန်မာလူမျိုး ဟုတ်မဟုတ်က ခွဲခြားရ ခက်နေ၏။

ထို့ပြင် အပြီးအရယ်မဲ့ရုံမကဘဲ စကားပြောတော့လည်း စကားတစ်ခွန်းပိုလျှင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရမည့်အတိုင်း...၊

“စီးလာတဲ့ ကား ကြည့်ရတာတော့ ဝယ်နိုင်လောက်ပါတယ်နော်...”

“ကိုမြင့်ကလည်း ဗျာ...ပွဲစားလုပ်နေပြီးတော့ ခင်ဗျားကလည်း မြေဈေးတွေ ဒီလောက်ကောင်းပြီး ဝယ်လက်တွေ လိုက်နေတဲ့ ကာလမှာ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ...ကျုပ်တို့ အလုပ်က ဝယ်ချင်လို့ ပြပါဆိုရင် လိုက်ပြရုံပဲ... ဝယ်နိုင်မှ ပြမယ်လို့ မှ ပြောလို့ မဖြစ်ဘဲ...”

“မသိဘူးဗျာ...ဒီလူကြည့်ရတာ တကယ့် ဂိုဏ်းစတားကြီးကျနေတာပဲ...ခက်ထန်လိုက်တဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး...စက်ရုပ်ကမှ ရယ်ပြချင်ပြဦးမယ်...”

“လုပ်မနေနဲ့ ...သူရယ်ပြဖို့ မလိုဘူး...ငွေရဖို့ ပဲ လိုတာ...”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တီးတိုးဆိုကြပြီး ဝယ်လက်ကို လိုက်ရှာကြတော့ ဘယ်မှာ မှ မတွေ့...၊

အိမ်ကြီးက ကြီးသလောက် အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေ များပြားစွာ ဖွဲ့စည်းထားသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာရတာ သိပ်မလွယ်

ယံ...။

နှစ်ယောက် လူခွဲရှာရတဲ့ အထိ ဖြစ်ကာ မီးဖိုဆောင်နှင့် ကပ်လျက် ကြောင်လိမ်လှေကားကြီး၏ အောက်တည့်တည့် စတိုခန်းလေးရှေ့မှာ ခြေဖျားထောက်၍ နူးတစ်ဖက်ချ တစ်ဖက်ထောင်ပုံစံ ထိုင်နေသော ဝယ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

ခြေဖျားထောက်ထားတာပေမယ့် လူက တစ်ချက်လေးမှ မယိုင်...၊

နူးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ကြားမှ စီးကရက်သည် မီးခိုးဖြူတို့ တလွန်လွန် တက်နေ၏။

ဒီလူ ကြည့်စရာ မဟုတ်ဘဲ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ...၊

တော်ရုံလူဆို လှေကားအောက်ကြီးမှာ လေညင်းခံသလို ဝင်ထိုင်နေ ပါ့မလား...၊

ထို့ပြင် စတိုခန်းတံခါးက တံခါးတိုလေးဖြစ်ကာ ဒီတံခါး ဖွင့်လိုက်ရင်တောင် ကလေးတစ်ယောက် မတ်တတ်ဝင်လို့ ရတာ မဟုတ်...၊

ခု တံခါးကလည်း သော့မခတ်ပေမယ့် ပိတ်လျက်သား...၊

ဒီတံခါးမှာ ရော စိတ်ဝင်စားစရာ ဘာတွေရှိနေလို့ လဲ...၊

ဒီလူကို ရှာရင်း လှေကားပေါ်ကို သူ တက်သွားပြီးပြီ...၊

ပြန်ဆင်း လာပြီး ဘေးတွဲအခန်းတွေကိုလည်း သွားကြည့်ပြီးပြီ... ဒီနားမှာ ပဲ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် သွားနေပြီး လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ခဲ့ပေ...။

“အဟမ်း...”

နောက်မှာ အကြာကြီး ရပ်နေပြီးမှ ချောင်းဟန့်သံ ပေးမိသည် ။ ထိုပု

ဂျိလ်က တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်...၊

ကိုမြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပွဲစားသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုလူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါသည် လို့ ပြောရင်တောင် လွန်သည် မထင်...။

ခြံဝယ်မယ်ဆိုပြီး ရောက်လာတည်းက သူ ပြောချင်တာကို ပြောသည်။

တခြားလူ ဘာပြောပြော မသိသလိုလို... မကြားသလိုလို..မေးလည်း ဖြေချင်မှ ဖြေသည်။ အာပေါက်အောင် ပြောပြနေရတာလည်း ထောင်ချင်မှ ထောင်၏။

ဒီက ပြလိုက်...ပြောပြလိုက်...ဝတ္တရားတွေ ကျေနပ်ပေမယ့် သူက ကြည့်ချင်မှ ကြည့်၍ သွားချင်ရာ သွား၏။

ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုလျှင် ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ် အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းထလျှောက်နေတာမျိုး...၊

“ဒီမှာ ...”

“ဟင်...ဗျာ...”

ကိုမြင့် ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲက ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ ရင်း ခေါင်းကုတ်ရှုံ့မဲ့ နေတုန်း ကိုယ့်ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့် လူတစ်ယောက်လုံးကို သတိမထားမိလိုက်...၊

“ပြောပါ...ပြောပါ...ဘာများ လိုအပ်ချက်ရှိသလဲ...ဆွေးနွေးတော့မလား...”

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်တွေ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြသလဲ...၊ ခင်ဗျားပြောနိုင်

လား...”

“ဗျာ!...”

တစ်အိမ်လုံးကို နေ့တစ်ဝက်လောက် ကျိုးအောင် အချိန်ကုန်ခံ
လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မေးလာတော့ တခြား...။

“သူတို့ ဘယ်ပြောင်းသွားကြသလဲ...”

ပြောရင် ပြော...မပြောနိုင်ရင် ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ရိုက်နှက် ဒ
ဏ်ခတ်တော့မလား မသိ...၊

“ခင်ဗျားတို့ စုံစမ်းရင် ရနိုင်ဖို့ ရှိလား...”

ရနိုင်တယ်ဆိုရင် ကံစမ်းမဲပါ ထည့်ပေးဦးမှာ လား...၊

စကားသံက သိပ်တော့မဆိုးပေမယ့် ကာလများ စွာ စကားမပြောဘဲ
နေလာခဲ့သူတစ်ယောက် က ပထမဆုံး ပြောလိုက်တဲ့ အသံမျိုး...၊

ခပ်အက်အက်...ဩရှရှ...၊

“ဒီလိုဗျာ...ကျွန်တော်တို့ က အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင်လုပ်တာပဲ...
လူရှာဖို့ က...”

“နှစ်ခုစလုံး အဆင်ပြေဖို့ ဆိုရင်ရော...”

“ဗျာ!...”

တဗျာဗျာနဲ့ ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို ထိုလူက စိတ်ပျက်သွားသလို ထူပြည့်
သည့်နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းခနဲ ဖိပိတ်သွား၏။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအိတ်
ထဲ လက်တစ်ဖက် ထည့်လိုက်ပြီး...

“ပွဲပျက်ပြီ...”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

ကိုမြင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

“ဟာ...နေပါဦး...သူဌေး ခဏလေးပါ...”

ထိုစဉ်နောက်ဖေးထဲက ထွက်လာသည့် ကိုချစ်ဦးကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ပါလာကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း သဘောပေါက်သွား၏။

သူတို့ တွေ အိမ်ရှေ့တံခါးနားထိ ရောက်လာကြမှ ...

“မေးစရာလေးရှိလို့ ပါ...ခဏလောက်ပါ...”

နှစ်ယောက် ဝိုင်းတားမှ သူက ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြန်ကြည့်၏။

“ဒီလိုလေ...သူဌေးက လူတွေကို စုံစမ်းချင်တာလား...၊ ဒီခြံကြီးကို ဝယ်ချင်တာလား...”

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့ပြီးတစ်ချက် ဖြစ်သွားတော့ ကိုချစ်ဦး မျက်နှာပျက်၏။

“ကိုမြင့်က ဘာတွေ သွားမေးနေတာလဲဗျာ...”

တစ်ဖက်ကိုလည်း ပြိုင်သံနှင့် ပိတ်ပင်ကာ ထိုလူဘက်ကိုလှည့်၍

...

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ...ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကိုယ့်အလုပ် ဖြစ်မဖြစ် ခန့်မှန်းခြေလေးတော့ သိချင်တာလေ...သူဌေးက သိချင်ရုံသက်သက်လား...ဒီခြံကို ဝယ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရော ရှိရဲ့ လား...လိုရင်းကတော့ ဒါပါပဲ...၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အချိန်ကုန်ခံရကျိုး နပ်အောင်ပေါ့...”

သူက ဘာမှ မဖြေဘဲ ကားရပ်ထားသည့်နေရာထိ ဆင်းထွက်သွား၏

သူတို့ လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ရပြန်ကာ...

“အဲဒါလေးပါ...ခုတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အချိန်တွေ တော်တော်ဖြုန်းခဲ့ရတာ လေ...”

ပွဲစားပီပီ စကားပြော လည်သည် ။

သူက သဘောပေါက်သလို ခပ်မဲ့မဲ့ပြီး၍ တံခါးလှည့်ဖွင့်သည် ။ အထဲ ကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ပွဲစားနဲ့ ခြံလိုက်ကြည့်တာ...လိုက်ကြည့်ခတော့ မပေးရဘူးမို့လား ...”

“ဒါကတော့...”

“ဒီခြံကို ကျုပ် မဝယ်ဖြစ်ရင်လည်း ဘယ်သူမှ လာဝယ်မှာ မဟုတ် ဘူး ...”

“ဘယ်လို!...”

“ပြောပြတာ...”

သူက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်၏။

ထူ၍ ခပ်ပါးပါးရှိသော မျက်ခုံးအစုံနှင့် အညိုရောင်မျက်ဝန်းတို့ က စူးရဲနေကြသည် ။

ကော့ထင်း ပေါ်လွင်သည့် နှာတံက သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်ပေမယ့် နှာတံရင်းနားမှာ လက်သည်းခွံသာသာ အမာရွတ်တစ်ခုကလည်း သိသာစွာ ရှိနေ၏။

ထိုအမာရွတ်ကြောင့် ရုပ်မပျက်ပေမယ့် အမာရွတ်ရှိနေတာကလည်း သိသာနေကာ...

“ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားအထာကို ခင်ဗျားတို့ နားလည်မှာ ပါ...”

ပြောပြီး မျက်မှန် ပြန်တပ်၏။

“ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို ကျုပ်က နှစ်သောင်းနဲ့ ဖြတ်တယ်...”

“ဟာဗျာ!...”

“ကျုပ် စုံစမ်းခိုင်းတာကို အတိအကျသိရင် သုံးသောင်း တစ်ပြားမှ မဆစ်ဘူး...၊ အိုခေ...”

တံခါးထဲကနေ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထွက်လာသည် ။ ကိုမြင့်က ယောင်နန လှမ်းယူလိုက်တော့ လိပ်စာကတ်လေး ဖြစ်၏။

သူ ကားထွက်သွားသည့်အခါ လိပ်စာကတ်မှာ စူးစိုက်နေမိကြသည့် သူတို့ မျက်လုံးတွေ ပြန်လည် ဆုံစည်းကြပြီး...

“ဘကြီးလဲ...”

“သူပေးနိုင်တာကို ပြောသွားပြီလေ...ငါတို့ က လိုချင်ရင် လှုပ်ရှားကြရုံပေါ့...”

“မင်းက ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ကို သိလို့ လား...”

မေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်သေးသည် ။

“ရပ်ကွက် အစွန်အဖျား...ခြံမနီး...လမ်းမနီးနဲ့ ...”

“အေး...မင်း ရေရွတ်နေတဲ့ ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာအရ ဒီလိုနေရာ ကို ငါတို့ က သုံးသောင်း ခေါ်ထားတာလေ...”

“ဒါကတော့ မြေဈေးတွေ ဒီလောက်ခုန်ပေါက်တက်လာတဲ့ ဥစ္စာ...”

“ဘယ်စီးပွားရေးသမားကမှ ဒီလို အဆောက်အအုံကြီးအပါ သုံး

သောင်းကို သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဆိုလည်း မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြံကို အပ်တုန်းက လက်ခံလိုက်သလဲ ...”

“ငါတို့ အိမ်ရှင်နဲ့ ညှိနှိုင်းထားတာတွေ ရှိသေးတယ်လေ...ပြီးတော့ လည်း ပွဲစားလုပ်နေပြီးတော့ ကိုမြင့်ရာ...”

ကိုမြင့် စဉ်းစားရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဦးဌေးဝင်း ဆိုတဲ့ လူကြီးက ခြံပိုင်ရှင် မဟုတ်သေးဘူးနော် ...မင်း သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရအောင် လိုက်မယ်ကွာ...သိန်းထောင်ချီပြီး ပိုက်ရမယ့်ကိစ္စ...”

“ဒါဆို ပြီးရောလေ...မင်းက ဦးဆောင်မယ်ဆိုတော့လည်း ချကြတာပေါ့... ငါဘာလုပ်ရမလဲသာ ပြော...”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ...”

ကိုချစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရ ရယ်၏။

လူပီပီ လောဘကြီးတာ ဘာဖြစ်လဲ...၊

“လောဘနည်းတော့ အမွဲ တာရှည်တယ်...”

အခန်း (၂)

“အသက်က ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ...”

“ဆယ့်ခွန် မပြည့်သေးဘူး သူဌေး...”

အရက်ကြောင့် အဆီပြန်နေသည့် မျက်နှာကြီးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားကာ မျက်လုံးအစုံ တောက်ပသွားပုံက တော်တော်ကြည့်ရဆိုးလေသည်။ ။

“သူ့အမေလို လှရဲ့ လားကွ...”

“လှလိုက်တာမှ ရွှေသားရုပ်သွင်လို့ ပြောရမလား...ကြွေသားရုပ်သွင်လို့ ပြောမလားပဲ...၊ ထိရက်စရာကို မရှိပါဘူး သူဌေးရယ်...ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ...”

ယောက်ျားတွေချည်းရှိနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ မို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတရားတွေကို ဖော်ကျူးပုံက ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ဖွဲ့ဆိုမှုတွေနှင့်...၊

ပြီးတော့ တဝါးဝါး..တဟားဟား...၊

“စနေ...လာခဲ့...ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

အဖေက ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ရောက် လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။

သူတို့ သားအဖအတွက် ပေးထားသည့် အရက်ချက်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်း
က သိပ်မကျယ်ပါ...။

ဒါပေမဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ချောင်ချောင်ချိချိရှိသည်
။

တစ်ခါတလေ အရက် လာခိုးသောက်သည့်လူတွေပါ
ညဘက်အိပ်ပြီး မိုးလင်းခါနီးမှ ထပြန်ကြတာလည်း ရှိသည် ။

ဦးကောင်းမြတ်က စနေကို အခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သေး
သည် ။

ပြီးမှ ...

“မင်း အဲဒီနားမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ...ပြောစမ်း...”

“အရက်သွားပို့တာ...”

“ငါမရှိလည်း ငါလာမှ ပို့မှာ ပေါ့ကွ...”

“ခု လာပို့ဆိုလို့ သွားပို့တာ...”

စနေက စကားပြောပုံ...မျက်နှာထားပုံကိုက ဂျစ်တိဂျစ်ကန်...၊ ဒီက
လေးမျက်နှာဟာ ဘယ်မှာ နေနေ...ဘယ်သူရှေ့ရောက်ရောက် ဒီတိုင်းပဲ
ရှိမှာ မို့ ဦးကောင်းမြတ် စနေကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချပေ...။

“သူဌေး ဦးညဏ်ကျယ်ကို မင်းက ဘာများမှတ်နေသလဲ စနေ မင်းခု
မှ ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်...”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က သူနဲ့ အသက်ချင်း သွားတိုင်းနေလို့ လား...”

“မတိုင်းပေမယ့် မင်းဘာဖြစ်လို့ အကြောက်အလန့်မရှိ အဲဒီနေရာထိ
သွားရတာလဲ...”

“ဒါက ‘မင်းကြီးဂေဟာ’ပဲ အဖေရ...တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း...တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ...”

“မသွားရဘူး... ‘မင်းကြီးဂေဟာ’က သူ့အဆောက်အဦကြီး ငါတို့ က အလုပ်သမား တန်းလျားမှာ ...”

“ခုလည်း သူ ခေါ်လို့ သွားတာ...”

“ကဲ...ထားလိုက်တော့ကွာ...ခေါ်တဲ့ ကိစ္စပြီးတော့ မင်း ပြန်ခဲ့ပါလား...ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ကနေ ကပ်ချောင်းပြီး သူတို့ ပြောတာတွေ နားထောင်နေတာလဲ...”

“ထောင်ချင်စရာ ကောင်းနေလို့ ...”

“စနေ...”

ဦးကောင်းမြတ် စနေ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ခါပစ်မိကာ...

“မင်း စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတတ်အောင် ပြင်စမ်းပါ... တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ မင်းနဲ့ ငါ သားအဖနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ...”

“အမေ သေတာ ဒီလူကြီးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်...”

“မင်း လုပ်ပြန်ပြီ...”

ဦးကောင်းမြတ် မျက်လုံးပြူးသွားကာ စနေ့ ဘေးမှာ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

“စနေ့...မင်းကို စနေ့သားဦးမို့ မွေတယ်ဘာညာ လူတွေ ဘာပြောပြော အဖေ ဘာကိုမှ မဥပဒ်ခွဲဘူးနော်...”

“စနေ့မီး လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ အဖေ မဟုတ်ဘူး လား...”

ကလေးပေမယ့် စနေက အကြောက်အလန့် မဲ့သည့်ပြင်
စကားလည်း တတ်သေး၏။ ဦးကောင်းမြတ် ရုတ်တရက်
ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“အဖေကိုယ်တိုင် စနေမီးလို့ ပေးခဲ့တာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ စနေက မွေတယ် ဘာညာဆိုရင်နောက်မှာ
မီးကပ်လိုက်တော့ ပူစရာ မွေစရာ ဘာမှ မလိုတော့ဘူးဆိုပြီး ကက်ကင်း
လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောနဲ့ ပါ...”

စနေက ကျေနပ်သေးပုံ မရ...၊ ဦးကောင်းမြတ် ဒီထက်လည်း
ပိုမပြောတတ်တော့ဘဲ ရှိကာ...

“ဒီမှာ ငါ့သား...မင်းကို ပညာသင်ပေးထားတယ်...အဖေ့ကို အရက်
ချက်ဖိုတစ်ခုလုံး ဦးစီးခိုင်းထားတယ်...မင်းအမေ ရှိနေတုန်းကလည်း
...”

“ဒီလူကြီး ခေါ်ခိုင်းတာပဲမို့လား...”

စနေက ရှူသိုးသိုး မျက်နှာလေးနှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ဦး
ကောင်းမြတ်က ပြန်ဆွဲထားကာ...

“သား...မင်းကို အဖေ တောင်းပန်တယ်ကွာ...မင်း သူဌေးရှေ့ကို မ
သွားမိပါစေနဲ့ ...သူဌေး က ဒဏ်ပေး ရက်စက်တယ်နော်...”

“အကုန်လုံး ရက်စက်ပါတယ် အဖေရာ...အဖေတစ်ယောက်ပဲ
ဒီလူကြီးကို ကောင်းတယ်ပြောနေတာ...”

“အဖေတို့ က မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တည်းက ‘မင်းကြီးဂေဟာ’မှာ အလုပ်
လုပ်ခဲ့ကြတာ...အဖေ လက်ထပ်ကျမှ မင်းလိုပဲ သူဌေးကို
မကောင်းထင်ပြီး အပြင်မှာ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့

ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး...စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝိတ်တာဘဝနဲ့ ပဲ အိမ်ထောင် ကျခဲ့တာ”

စနေကို မွေးပြီးကာမှ ရိုက်မှုတွေဖြင့် အချုပ်ထဲရောက်...လင်တကွဲ မယားတကွဲနှင့် စားရ သောက်ရမဲ့လောက်အောင် ဒုက္ခတွေဖြစ်ခဲ့တာကို တော့ ဦးကောင်းမြတ် ထည့်မပြောခဲ့ပါ...။

သူကလည်း အချုပ်ထဲရောက်...ဇနီးကလည်း ကလေးငယ်လေးတစ် လသားမို့ သွေးနုသားနုနဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်...၊ ဒီအချိန်မှာ ဦးဉာဏ်ကျယ် တို့ လူစု ရောက်လာခဲ့သည် ။

ကလေးနဲ့ သန္တာကို ပြန်ခေါ်သွားခဲ့ကြ၏။ တကယ်ဆို သူပဲ မာနစ ကားတွေပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တာမို့ ဦးဉာဏ်ကျယ်တို့ ရောက်လာခဲ့တာ က အပြစ်ပေးဖို့ သာ ဖြစ်ရမှာ ပါ...။

“သူတို့ က ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်...သူဌေးကြီး ဦးဉာဏ်လင်းဟာ သူ့သား ကို အလုပ်သမားရဲ့ သားတစ်ယောက်က မာနကြီးစကား ပြောသွားတာ တောင်မှ အပြစ်မယူတဲ့ အပြင် သူ့သားကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ခေါ်တဲ့ အထိ သဘောထားကြီးခဲ့တဲ့ သူ...”

“အဲဒီတုန်းက အဖေက အချုပ်ထဲမှာ မို့လား...ဦးဉာဏ်ကျယ်သူတပ ည့်တွေနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာလဲ အဖေ သိလို့ လား...”

ဦးကောင်းမြတ် ကြောင်အမ်းအမ်း ထပ်ဖြစ်သွားသည် ။

“ငါမရှိပေမယ့် မင်းအမေ သိနေတာပဲ...သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတွေ တင်လို့ ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ မယုံဘူး”

“ဘာ...”

“ဒီလူကြီးက လူကောင်းမှ မဟုတ်တာ...”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ကွ...”

“ဟာ...ပေါက်စ...”

ဦးကောင်းမြတ် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်အောင် ထိတ်ထိတ်ပျာ
ပျာ ဖြစ်သွား၏။

နာမည်ကသာ ပေါက်စ ပေမယ့် လူက ဂေါ်ဇီလာနဲ့ နင်လားငါလား
...၊

“ဒီကောင်လေးက ဒီတိုင်းပဲ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောတတ်တာ
ပါကွာ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်...ကလေး ပြောတာတွေကို စိတ်ထဲမ
ထားပါနဲ့ ...”

“မင်းကသာ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ပြောတာ...မင့်သားမျက်နှာ
ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ...ဟဲ...ဟဲ...ငါ့အထင် သူဌေးကို ပြောနေ
တာလားလို့ ...”

ဦးကောင်းမြတ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးမခုန်တော့သလို ဖြူဆုတ်
သွားခဲ့၏။

မေးဖျားချွန်သလိုရှိကာ မျက်လုံးမှေး၍ နှာတံပေါ်ပေါ်နှုတ်ခမ်းသား
ထူသော ကိုယ့်သားရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသ
ည် ။

ကလေးမို့ မျက်နှာမထားတတ်တာလား...၊ နှုတ်ခမ်းထူလို့ ပဲ အလို
လိုနေရင်း နှုတ်ခမ်းစူထားသလိုဖြစ်နေခဲ့တာလား...၊

ကိုယ့်သားရဲ့ စိတ်နဲ့ ပုံစံကို သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အကဲမရနိုင်ဘဲ ရှိ

ခဲ့တာ...၊

“မဆိုးဘူးဗျ...သူဌေးကို ကျုပ်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်သူမှ မျက်မှေး ထောင်ပြီး မကြည့်ရဲကြတာ စနေကတော့...”

“ မဟုတ်ဘူး ...အဲဒီလိုစကားမျိုး သူများ တွေ ကြားသွားပါ့မယ် ပေါက်စရာ...ကလေး အမိုက်ပါ...”

စနေက နေရာမှ ထထွက်လာခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ အပြင်ကို လျှောက်ထွက်လာခဲ့ရင်း တံခါးပိတ်ထားသော အိပ်ခန်း အဆောင်ဆောင်ကို အောက်ကနေ မော့ကြည့်နေမိသည် ။

ဒီအခန်းတိုင်းမှာ မိန်းကလေးတွေ ရှိနေကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွေပဲဖြစ်ကာ အိမ်မှာ ဘယ်လိုရာထူးနဲ့ ဘာတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ကြတာလဲဆိုလျှင်...

“အလကားလူကြီး...”

စနေ့ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး တီးတိုးဆဲသည် ။

သူ ကြားဖူးသလောက်ဆို သူဌေးကြီး ဦးဉာဏ်လင်းလက်ထက်က မိဘဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာခဲ့သမျှကို ပွဲရုံတွေ ထောင်...ကလပ်တွေ ဖွင့်နဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် အများကြီး ပြန့်ပွားခဲ့သည် ။

ဦးဉာဏ်လင်းက စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်လျှင် လူမျိုးရေး...နိုင်ငံရေး ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာဖို့ တစ်ခုကိုပဲ အဓိကထားတဲ့ သူ...၊

ထိုလူကြီး နာမည်ကျော်ခဲ့တာက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းပဲ ဖြစ်ကာ သားဖြစ်သည့် ဦးဉာဏ်ကျယ်ကျမှ မိဘလုပ်စာ ထိုင်ဖြုန်းကာ အသက်သာဆုံး စီးပွားရေးအဖြစ် ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ပဲ အရက်ချက်သည် ။

ဒါကလည်း တွင် တွင် ကျယ်ကျယ် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချတာ မဟုတ်ပေ
...၊

ရပ်ကွက်ငယ်ထဲက ဆိုင်တွေမှာ ဖြန့်ဖြူးကာ မသမာတဲ့ နည်းတွေ
သုံးထားသဖြင့် အရက်က နာမည်ကျော်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းသေးဆိုပေမယ့် ဦးဉာဏ်ကျယ်တို့ ချမ်းသာသည်
ထက် ချမ်းသာခဲ့သည် ။

တပည့်တပန်းတွေ မွေးပြီး ငွေတိုးချေး၏။

သူ ငွေချေးတဲ့ ပုံက အတိုးအရင်းနဲ့ တွက်ပြီး အမြတ်အစွန်းရဖို့ အဓိ
ကမဟုတ်ဘဲ ငွေဆုံးတိုင်း အိမ်ကို သိမ်း၍ အိမ်ခြံမြေတွေ ချဲ့ထွင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အိမ်ရာမြေရှိတဲ့ သူရော...မရှိတဲ့ သူကိုရော ဘာမှ ချမ်းသာမ
ပေးဘဲ မြေ မရှိရင် လူကို သိမ်းသည့်စနစ်ဖြင့် ဂေဟာကြီးပေါ်မှာ ရှိသမျှ
အခန်းတိုင်းက...

“ငါ့လောက် ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ သူ ငါ့တစ်ခေတ်မှာ ငါပဲရှိတာနော်
...သေချာမှတ်ထားကြ... သူများ လို နတ်ပြည်ရောက်မှ ခံစားရတာ မ
ဟုတ်ဘူး ...မသေခင်တည်းက နတ်သမီး တစ်ဖက်ငါးရာနဲ့ ဉာဏ်ကျယ်
...”

ဒီလူကြီး ကြွေးကြော်နေကျစကား...၊

ခြံကြီးထဲမှာ လျှောက်နေရင်း ကွန်ကရစ်လမ်းတွေပေါ်ရောက်သွား
လိုက်...မြက်ဖုတ်နဲ့ သဲမြေတွေပေါ် ရောက်လိုက်နှင့် ဖိနပ်မပါသော ကို
ယ့်ခြေထောက်တွေကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း ခြေဦးတည့်တိုင်း သွားနေမိသည်

ဒီလူကြီးအကြောင်း အဖေ ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းတွေချည်းပြောနေတာလဲ...၊

သူသိထားတာတွေကရော ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းတာတစ်ခုမှ မပါခဲ့တာလဲ...။

ဒါဆို...သူသိတာတွေက ဘယ်နေရာက သတင်းတွေဖြစ်ခဲ့လို့ အဖေကတော့ ဘာကို ဘာယုံကြည်နေတာလဲ...၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားနေသည် လို့ သတ်မှတ်ရမလား...အဖေက မှားနေတာလား...။

ဘယ်သူမှားမှန်း မသိသော်လည်း ဒီလူကြီးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ‘အလကား လူရှုပ်ကြီး’ ဆိုတဲ့ အသိတွေနဲ့ ပဲ ခံစားမိနေတာတော့ ထူးဆန်းတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည် ။

ခုလည်း အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာတွေကြံရွယ်နေပြန်ပြီလဲ...၊

“ဟေး...စနေမီး...”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည် ။

“လာဦး...”

သူ့ကိုဆို ဒီထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေက ဦးရာလူ ခေါ်ခိုင်းနေကျပဲဖြစ်ကာ ...

“မင်း ကျောင်းက ပြန်လာတာလား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အေး...ကောင်းတယ်...ငါ့မိန်းမကို ခဏ ဝိုင်းကူလိုက်စမ်းပါကွာ...”

ဒီနေ့ည သူဌေးရဲ့ ဘဈာနီက...”

“ဘ ဈာ နီက...”

“အေးလေ...”

ကိုသစ်လွင်ဆိုသော မာလီက မာလီ ငါးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်ကာ သူက ပန်းအလှပင်တွေကို တာဝန်ယူရသလို သူ့ဇနီးက အိမ်ကြီးပေါ်မှာ အချက်အပြုတ်နဲ့ ဗာဟီရ...၊

ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားတွေက ခြံထဲမှာ ဒရိုင်ဘာတွေ...မာလီတွေ...၊ ခြံစောင့်ကအစ သုံးယောက် ထားရသည်။ ။

အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဆို ဒီအလုပ်သမားတွေရဲ့ ဇနီးမယားတွေနှင့် တခြားတောက်တိုမယ်ရ အမျိုးသမီးတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတော့သည်။ ။

ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ် အခြွေအရံတွေနဲ့ တခမ်းတနား နေရသည့် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆိုရင်တော့ .

“ဘာလဲကွ...ဘာပြောမလို့ လဲ...ဘဈာနီက လူပျိုတွေမှ ပဲပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူး...မင်္ဂလာဦးညဆို ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာ...မင်းက အကောင်လေးသေးသေးနဲ့ ဒါတွေလည်း သိနေတာပဲလား...”

စနေ ကမဖြေပါ...၊

အလိုလိုနေရင်း တည်နေသည် ...တင်းနေသည် ထင်ရသည့်သူ့မျက်နှာ အကျိုးပေးကြောင့် လူချစ်လူခင် ဘယ်လိုပေါသလဲဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပြီးသား...၊

“ကဲပါ...လာပါကွာ...မင်းက ကျောင်းစာလုပ်ရင်လည်း ခဏနဲ့ ပြီးတဲ့ ကောင်ပါ... အကြောင်းပြဖို့ မစဉ်းစားဘဲ ငါ့မိန်းမကို သွားဝိုင်းကူ

ပေးစမ်းပါ...ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ရတာ လူတွေ အများကြီးစာအတွက်ဆို တော့ မနည်းဘူး...”

“ချက်တဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးပဲဗျာ...ကျွန်တော်က ဘာလုပ်တတ်မှာ မို့လဲ...”

စနေက ကျောခိုင်းလိုက်တာနှင့် ကိုသစ်လွင်က ပခုံးကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

စနေက အဆွဲခံလိုက်ရသည့်ပခုံးကို နှိမ့်ချပစ်လိုက်ပြီး အသာလေး လျှောထွက်လိုက်သဖြင့် ကိုသစ်လွင် အသေအချာ ကိုင်မိပြီးမှ လွတ်ထွက်သွားခြင်းကို အံ့ဩသွား၏။

ဒီကောင်လေး အမှတ်တမဲ့ ရှောင်လိုက်တာလား...၊ ဒီလို ချုပ်ကိုင်လို့ မရအောင် ရှောင်လိုက်တဲ့ နည်းလား...၊

ဖျတ်ခနဲ တွေးမိပေမယ့် ချက်ချင်း ပျောက်မသွားဘဲ စနေကို စိုက်ကြည့်မိ၏။

ဒီခြံဝင်းထဲမှာ ရှိနေသမျှ လူတွေအားလုံးက လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းကြသည် ။

ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ဘာလုပ်လုပ် ဒီကောင်လေးရဲ့ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်ပုံမလာတဲ့ မျက်နှာထားကြောင့်ပဲ ရယ်ကြ...နောက်ကြရင်း စနေ ဆိုတာ မပါမပြီး...။

ဒါကြောင့် စနေက အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် အသိကြွယ်သည် ။

ဒီကလူတွေ ဘယ်လိုလူက ဘယ်လိုစိတ်ရှိတာကအစ...ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ့အကြောင်းဖြစ်ဖြစ် စနေ တော်တော်များများ သိနေတတ်၏။

သူ့ကို ဒီမှာ ပဲ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတည်းက တွေ့မြင် ရင်းနှီးနေတဲ့ လူတွေမို့ ကလေးဆိုတဲ့ အသံပဲ ရှိကြသည်။ ။

သူ့ရှေ့မှာ ဆိုပြီး လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ကြတဲ့ စကားဆိုတာ မရှိ...၊ ဒါကြောင့် သူကြားတာတွေ... သူ မြင်တာတွေက လူကြီးချင်း မသိနိုင်ကြတာတွေပါ အစုံအလင် ပါလေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က မရင်းနှီးတတ်သော စနေရဲ့ မူပိုင် ကာရိုက်တာကတော့ ပြောချင်မှ ပြော...ခေါ်ချင်မှ ခေါ်...။

“ဟာ...ဟေ့...စနေမီး...”

“ဘာလဲ...”

ဤကဲ့သို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောတတ်တာတွေကိုလည်း သူတို့ ဂရုမစိုက်မိ ကြတော့ပါ...။

“ဘယ်တုန်းက...မင်းကလည်း အိမ်ကြီးပေါ် သွားပါဆိုမှ ...”

“မသွားချင်ပါဘူးဗျာ...မိန်းမတွေချည်းပဲ...”

“အံ့မာ...မင်းက...”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လဲ...တစ်အိမ်လုံး မိန်းမတွေချည်းပဲ...မသွား ချင်ဘူး...”

သစ်လွင်က ရယ်ချင်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ခါးနှစ်ဖက်ထောက်လိုက် ကာ...

“မင်းကိုလည်း ဘယ်မိန်းမ အခန်းထဲမှ မဝင်ခိုင်းဘူး...လုပ်ပါ...ဒီည ငါတို့ သူဌေးက အဝီအပြင် အူမြူးနေတာကွ... ကောင်မလေးက လှလို က်တာ ဥမ္မာဒန္တိကျနေတာပဲ...အဘိုးကြီးကလည်း သူ့သမီးလေးကို ပေး

ထည့်လိုက်တာ ရက်ရက်ရောရောကွာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...ကြွေးနဲ့ သိမ်းတာလား...”

“အစစ်ပေါ့...ဒါကအလွယ်ကူဆုံး သိမ်းပိုက်နည်းပဲ...”

သစ်လွင်က ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ မို့ အားပါးတရ ပြောနေကာ ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားရင်း နှုတ်ခမ်းဘေးမှာ လက်ဝါးတစ်ဖက် ထောင်၍ ကာလိုက်ရင်း...

“ဟိုတုန်းက ချစ်တီးတွေရဲ့ နည်းပေမယ့် ခုချိန်ထိ အဆင်ပြေနေသေးတယ် မင်း သိလား...”

“သိတယ်...ရှက်ကြောပြတ်နေတဲ့ လူတွေ လက်ဆင့်ကမ်းလာကြတာ...”

“ဟမ်...”

ကိုယ်က ခေါင်းစဉ်မဲ့ ဟာသတစ်ခုကို ပြောနေတုန်း ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်နဲ့ ချာတိတ်လေးက ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ကဲ့ရဲ့ ပစ်လိုက်တာ ရှုံ့မဲ့ပခုံးတွန့်လို့ ...၊

“စနေမီး...အဲဒီစကားတွေ သူဌေးရှေ့မှာ များ ပြောမိရင် မင်း သေပြီနော်...”

အိမ်ကြီးပေါ် ဦးတည်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှမ်းမှာ မိသေးသည် ။

စနေမီး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ မလွယ်...၊

အခန်း (၃)

“သူဌေး...သူဌေး...”

“ဘာလဲ ဟေ့...”

“ဦးကြာညွန့်ကြီး ရောက်နေတယ်....”

“ဘာလဲကွ...ဘာကိစ္စလဲ...ဒီအချိန်ကျမှ ...”

အားပါးတရ သောက်စားပျော်မြူးနေတဲ့ အချိန်ကို ရုတ်သိမ်းပြီး ခြေလှမ်းက ဆောင်တော်ကူးဖို့ တက်ကြွစွာ ပြင်ဆင်နေကာမှ

“တောက်...လွှတ်လိုက်စမ်း ဒီကို...”

ဦးညွှတ်ကျယ် လောင်းကုတ်ဖားဖားကြီးကို နှစ်ဖက်စ ဆွဲပင့်ရင်း ခါးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်သည်။ ။

ဦးကြာညွန့် ဝင်လာမည့် အခန်းတံခါးကို အံကြိတ်ထားသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် စောင့်ကြို၍ ...

“ဆို...ဘာကိစ္စ...”

“သူဌေး...”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ ...၊ လိုရင်းပဲ ပြော....”

ဦးကြာညွန့်က ဝင် လာပြီးမှ သမီးဖြစ်သူကို တစ်ချက်ဝေရှာရင်းပြော င်နေသည့် ကိုယ့်နဖူးကို ပွတ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အသက်လောက်ရှိသည့် ဦးညက်ကျယ်၏ နောက်စိ
ရောက်လုအောင် ကျယ်ပြောသော နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုပါ ကြည့်မိ၏။

ကိုယ့်ရဲ့ သမီး အချောအလှလေး...

ရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းရင်တောင် လူတွေကြည့်လွန်းလို့ အထဲဝင်ပါ
တော့လို့ ထည့်ဝှက်ထားရတဲ့ အထိ ဖူးဖူးစင်အောင် လှသည် ။

သူ့အမေရှိတုန်းကဆို သူ့သမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်ရင်တောင် မ
တော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ တက္ကသိုလ် မတက်ခိုင်းတော့ဘူး ဆို
တဲ့ စကား ပြောနေခဲ့တာ ခဏ ခဏ...၊

ခုတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာနှင့် အိမ်ထောင်ကျရရှာပြီ...၊ ယူရတဲ့
လူက ကိုယ့်ဖအေလောက် လူရှုပ်လူပွေ...၊

သမီးလေးခမျာ ဒီဖအေစကားတစ်ခွန်းနဲ့ ပဲ အားကိုးရာမဲ့စွာ ပါသွား
ခဲ့ရရှာ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူက မကောင်းသည့် ရောင်းဝယ်မှုတွေနှင့် ထောင်ထဲ
ရောက်တော့မည်။

သူ့မှာ လည် ကြွေးတွေ လည်ပင်းခိုက်နေခဲ့၏။
ကျောင်းဆရာဟောင်းဆိုသည့် ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ဒီအိမ်ခြံမြေ
...ဒီစီးပွားတွေကို သူ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်...၊

ထို့ပြင် ကိုယ့်သားက မကောင်းမှုနှင့် ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီဆိုလျှင် အာ
စရိယပူဇော်ပွဲတက်ဖို့ တောင် မျက်နှာမရှိတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး သူရောက်
ခံရမလား...၊

ဒါတွေကြောင့် သမီးကို မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ထိုးပေးခဲ့ရသည် ။

အားလုံးကို အကောင်းတိုင်း ကျန်ခဲ့ဖို့ အတွက် သမီးကို သူ စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပါ...။

သို့သော် ကတိတွေ ပေးခဲ့တုန်းက တစ်မျိုး...၊ တကယ်လုပ်ပြတော့ တခြားမို့...

“သူဌေးကို မေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါ...”

“မင်းရဲ့ မေးခွန်းကို မနက်မိုးလင်းမှ မေးခဲ့ရင် မင်း စိတ်ချမ်းသာစရာ ကြားရဖို့ ရှိသေးတယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိရတာလဲ...”

ဖအေတစ်ယောက်လုံးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောပြီး ခါးထောက်လျက် ရှေ့တိုးလာသည် ။

“ရပြီလေ...မေး...ဘာလဲ...”

“ရွှေဆိုင်ကို သူဌေးက သိမ်းမယ်ဆိုတာ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“ပြောသွားတုန်းကတော့ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေတောင် ထပ်ဖြည့်ပေးဦးမယ် တဲ့”

“အဲဒီတော့ ငါကပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ခု မင်းရောက်လာတယ်ပေါ့...”

“မဟုတ်ပါဘူး...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ပါ...”

“ဟုတ်ပြီ...သိချင်ရင်ပြောပြမယ်...၊ မင်းရဲ့ တခြားကြွေးမြီတွေ ငါဆပ်ပေးတယ်...ငါ့ရဲ့ ကြွေးအားလုံးကို လျှော်ပေးလိုက်တယ်...ခုမင့်သားရဲ့ အမှုကို ကွင်းလုံးကျွတ် လွှတ်ဖို့ လည်း ...”

“အဲဒါတွေ အားလုံးကို ဒီရွှေဆိုင် အပြတ်ခံပြီး ရှင်းပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ်...ကျွန်တော်က ဒါတွေအတွက် ရင်နင့်ခံပြီး သမီးပေးခဲ့ရတာ...”

“ရင်နင့်ခံပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်...ဟက်တက်ကွဲပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်...အခု မငိုသမီးက ငါ့မိန်းမ ဖြစ်နေပြီ...”

“သူဌေး အဲဒီလိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိမဖျက်ပါနဲ့ ...”

“ဟေ့...ဒီမှာ စာတစ်လုံး နှုတ်တစ်ရာ...ငါ ကတိနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...ဥပဒေဘောင်ထဲက ရှင်းလို့ ရတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေပဲ ငါ့ကိုတယ်...၊ ရှင်းတယ်နော်...”

ဦးကြာညွန့် မျက်နှာကြီးက မီးရောင်အောက်မှာ ရဲသထက်ရဲလာကြကာ နှုတ်ခမ်းတို့ ကို ဖိပိတ်ကြိတ်ရင်း...

“သူဌေး...ခင်ဗျား...”

“မင်း တိတ်လိုက်တော့ ကြာညွန့်...မင်းက သမီးပေးလိုက်တော့ လူမြင်တယ်...ငါကရှင်းပေးလိုက်ရတာတွေကို လူမမြင်ဘူး...တကယ် အတိအကျတွက်ရင် မင်းရဲ့ ရွှေဆိုင်တပ်မကဘူး အိမ်ခြံမြေပါ သိမ်းလိုက်လို့ ရတယ်...မင်း နားလည်တတ်ရင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်သေးတယ်...”

နားနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင် ဆံပင်စုစု ရှိနေသော ခပ်ပြားပြားထိပ်ပြောင်နေသော မျက်နှာကြီးကို ဦးကြာညွန့် ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်မိ၏။

ဦးညက်ကျယ် ကလည်း ထိုအကြည့်တွေကို သဘောပေါက်နေကာ ...

“ငါကမင့်သမီးနဲ့ လဲရအောင်လို့ ကြိုးတုပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ကြာညွန့်ရာ...မင်းပဲ ရာဇဝင်ဟောင်းတွေကို အသက်သွင်းချင်လို့ သမီး

ကို ထိုးရောင်းခဲ့တာပါ...၊ ကြားဖူးတယ်မို့လား...သမီးကို သူဌေးအိမ်မှာ အသပြာ ဆယ့်တစ်ကျပ်နဲ့ ပေါင်တဲ့ သူဆင်းရဲဖအေ...”

ဦးကြာညွန့် မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားတော့ ခါးထောက်ရင်း ပခုံး တွေလှုပ်အောင် ရယ်သည်။ ။

“ငါကချစ်တီးသိမ်း သိမ်းတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့သမိုင်းနဲ့ ငါ့အောင်မြင် ကျော်ကြားနေတဲ့ သူပါ...၊ မင်းသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်...”

“သူဌေး...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား...ပြောရဲလှချေလား...”

“ဘာလို့ မပြောရဲရမှာ လဲ...မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြွေးနဲ့ သိမ်းတယ်ဆိုတာ အဆင်ဆိုးချင် ဆိုးမယ်...ပေးတဲ့ လူက ပေးလို့ သိမ်းလို့ ရတာ ...၊ မင်းငါ့ကို ရွံရှာသလို ကြည့်မနေနဲ့ ...ငါဘယ်လို ဖအေမျိုးလဲပဲ မင်း ပြန်တွေး...”

ဦးညွှတ်ကျယ်က ပြောပြီးတာနှင့် တဟားဟား ရယ်ကာ ကျောခိုင်း ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်နောက်ပြန် ခါပြကာ...

“မင်းငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာအချိန်ကို လာနှောင့်ယှက်တဲ့ အတွက်...မနက်ဖြန် မင့်သားကို အာမခံလုပ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာတွေကို ငါပြန်ရုတ်သိမ်း တယ်...”

“ဘာ...ပြောတယ်...”

အသက်တွေသာ ကြီးလာပေမယ့် ဒေါသက နုပျိုစဉ်ကအတိုင်း တစ် ဆစ်လေးမှ မလျှော့ဘဲ အားကောင်းမောင်းသန် ခုန်ထလာ၏။

ဦးညွှတ်ကျယ်ရဲ့ စိန်ခေါ်စကားတို့ ကြောင့် လက်က မိရာ ဆွဲကိုင်မိ လျှင် နံရံမှာ ကပ်ချိတ်ထားသည့် သမင်ချိုကြီးပြုတ်ပါလာခဲ့၏။

“ကိုညဏ်ကျယ်...ခင်ဗျား ခု ရပ်...”

ဦးညဏ်ကျယ်က လှည့်မကြည့်ပေ...။

“ကျုပ်သမီးကို ခုချက်ချင်း ပြန်ခေါ်သွားမယ်...ခင်ဗျား ဆပ်ပေးထား
တဲ့ ကြွေးတွေ ကျုပ်အိမ်ပါ ရောင်းပစ်ရပါစေ အကုန်လုံး ပြန်ဆပ်မယ်...
ဘယ်မှာ လဲ ကျုပ်သမီး...။ ခုပေး...ခု ပြန်လွှတ်ပေး...”

ဦးကြာညွန့်၏ အော်သံကြီးအဆုံးမှာ ဦးညဏ်ကျယ်
ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

ဦးကြာညွန့်ကလည်း စုံကိုင်ထားသော သမင်ချိုကြီးကို တအားလွှဲရို
က်ချလိုက်လျှင်...

“ခွပ်...”

“အား....”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ရိုက်လိုက်သည့်သူက ‘အား...’ခနဲ အော်ပြီး လဲကျသွားသည် ။ ဦးည
ဏ်ကျယ်၏ အားပါးတရရယ်သံကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏။

“ကြာညွန့်...ကြာညွန့်...ဟား...ဟား...ဟား...မင်းက
ရတာလေးယူပြီး အေးဆေးမနေချင်ဘဲကိုး ကွ...”

“မင်း...”

ဦးကြာညွန့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘဲ
ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျရသည့် အဖြစ်ရောက်မှ နာကျင်နေသည့် ခေါင်းကို
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားရင်း လူရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရ၏။

လက်ထဲမှာ တုတ်တိုကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာရှေ့

မှာ မားမားကြီး ရပ်နေကြကာ ဦးညဏ်ကျယ်က အားပါးတရ ရယ်နေဆဲ...။

ပြီးတော့ ဦးကြာညွန့် ရှေ့ကို တိုးကပ်လာသည် ။ လူနှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်တွေလည်း သူ့မျက်နှာနှင့် ပို၍ နီးကပ်လာသလိုရှိကာ...

“ဘယ်လိုလဲ...၊ အရသာရှိသွားလား...”

ဦးညဏ်ကျယ်ရဲ့ အသံမှန်း သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ နာကျင်မှုတို့ တရစ်ရစ် တိုးတက်လာကာ ဝေဝါးလာသည့် အမြင်အာရုံတို့ က ပုံရိပ်တို့ ကိုပါ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

မီးရောင်ရယ်...အရိပ်တွေရယ်...ပြီးတော့ စကားသံတွေ...၊

“ဒီဒဏ်ရာနဲ့ ကိစ္စပြတ်ပါ့မလား...”

“လုံးဝပြတ်တယ် သူဌေး...အလွန်ဆုံး နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ပဲ...”

“ကောင်းပြီ...ခေါ်သွား...၊ ဘာလုပ်ရမလဲ သိတယ်နော်...”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားခြင်းကို သိလိုက်၏။ မျက်လုံးထဲမှာ အလင်းအမှောင်တွေလည်း ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ထားတာလား...မှီ တ်သွားပြီလား...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှ မသိတော့ဘဲ နောက်ထပ် အကြားအာရုံတွေ ပါ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီကို သိလိုက်သည် ။ နားထဲမှာ တချို့ချို့လေထိုးသံတွေ... ဒါမှ မဟုတ် တဒုတ်ဒုတ် အသံမျိုးလား...၊

ဒီအသံဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကလား...၊ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံလား...။

ရင်ခုန်သံ မှန်လျှင်တော့ ရင်ခုန်သံက ရင်ထဲထဲက မဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်

ထဲက ဖြစ်နေတာ သေချာ၏။

သူ ခန္ဓာစဲ၍ သေပွဲဝင်ရတော့မည်...၊ စက္ကန့်ပိုင်း အချိန်တွင်းမှာ ပဲ သူ့အသက်နဲ့ ခန္ဓာ အိုးစားကွဲတော့မည့်အဖြစ်ကို သိနေ၏။

ငါ့သမီးလေး ကြွေ...

ငါ့သမီးလေး ငါ့ကြောင့် ဘဝဆုံးခဲ့ရပြီ...၊ အဖေတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိလို့ ငါ့သမီးလေး လူယုတ်မာရဲ့ လက်ထဲမှာ ပန်းတစ်ပွင့်လို ကြွေရတော့မယ်...၊

မဟုတ်ဘူး ...၊ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး...ငါ့သမီးကို ‘ကြွေ’လို့ နာမည်ပေးထားတာ ကြွေကျမြေခဲဖို့ မဟုတ်ဘူး ...၊ ကြွေသားလို ဖြူစင်နုမွတ်ပြီး ကြွေရုပ်လေးလို လှလို့ ဒီနာမည်ပေးတာ...။

‘ဘုရား တပည့်တော် မသေဆုံးမီမှာ မပြုသင့်သော အပြစ်အတွက် နောင်တကြီးစွာ ရခဲ့ပါသည် ဘုရား...ဤနောင်တဖြင့် ဆင်ခြင်မိသော သစ္စာတရားကြောင့် တပည့်တော်၏ သမီးလေး လူယုတ်မာလက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ပါစေ....’။

★